

Дойде влакътъ. Накачихме се и той потегли. Вагонитѣ се плъзгаха по гладкитѣ релси и колетата имъ запѣха... Другарчетата се намѣстиха до прозорцитѣ. Азъ седнахъ въ едно жгълче на вагона и плачехъ. Плакахъ така, както никога презъ живота си не съмъ плакалъ. Плакахъ отъ радостъ, че има такива добри хора, които тъй хубаво разбиратъ детскитѣ сърдца!

Днесъ вече съмъ голѣмъ. Пребродилъ съмъ на длъжъ и ширъ България и чуднитѣ ѝ планини и долини, но никога не мога да забравя онова мое първо отиване до Пловдивъ.

Коста Финджиковъ

ЛАЗАРСКА ПЪСЕНЬ

Ой, Лазаре, Лазаре,
чернооко златарче,
направи ми гривнитѣ
съ деветъ реда мерджани,
да ми дадешъ обеци
чисто злато, ковани!
Кога тръгна по двори

утре заранъ да пѣя,
да ми свети лицето,
като слънце да грѣя!
Ой, Лазаре, Лазаре,
свѣтлоржко златарче,
сложи въ тънки чапрази —
мойтѣ очи елмази!

Веса Паспалеева

